

Az egyik vihar közepén még az írószövetség akkori választmányának is meg kellett védenie a lapot. Nagy vita volt, majd erős biztatásra az egyik idős, tekintélyes budapesti író állt föl, aki egyébként azt hiszem, életében nem járt Szegeden, de publikálni meg végképp nem a Tiszatájban publikált – nos, ő védte meg Vörös László főszerkesztőt, valahogy így: „Márpedig az a Veres Zoltán kitűnő főszerkesztő” – mondta a jeles író. Az írónak abban az évtizedben ez volt az egyetlen fölszólalása az írószövetség választmányi ülésein. Védtek, védtük a Tiszatájt, a főszerkesztőt, mert rászolgált, s rászorult. S megmaradt.

Vörös László azóta is a Tiszatáj szerkesztőségének elnöke, a Tiszatáj Alapítvány kuratóriumában is dolgozik, de legfőbb munkája a hosszan készülő nagy Magyar Irodalmi Lexikon korszerkesztői (XX. század!) feladata. Aki ismeri a magyar filozófus-társadalom „adatpontosságát”, az el tudja képzelni, hogy milyen háládatlan és hatalmas munka a hanyag kéziratokat pontossá tenni, minden adatot ellenőrizni, ehhez Vörös László higgadtsága, nagy szorgalma és munkabírása kell. Hatvanévesen is.

A következő akadémiai lexikon szerkesztőjének ajánlom a fenti néhány sort a Vörös László címszóhoz.

Jó munkát, barátom!

Funk Miklós

